

ifj. Varga Antal
Varga Béla
dr. Varga Ferenc
Varga Ferenc
Varga Gellért
Varga István
Varga László
dr. Varga Szabolcs
Varga Szabolcsné
dr. Várhelyi István
dr. Várhelyi József
Vári Zoltán
Várkolti Vilmos
Varsányi István
Várvölgyi István Pál
Vaspöri Lajos
Vass István

Nyírbátor
Eger
Sopron
Eger
Zalaegerszeg
Baja
Devecser
Sopron
Sopron
Sopron
Sopron
Nagykanizsa
Nyíregyháza
Kecskemét
Székesfehérvár
Kecskemét
Óriszentpéter
Kárász

Vass László
Végh Sándor
Végyvári Gyula
Végyvári Jenő
Vendel Ferenc
Veperdi Gábor
Vértesi István
Veszprémi Géza
dr. Vetter János
Vida Zoltán
Vilmányi Márton
Vincze László
Vinkovics Sándor
Virág Ferenc
Virágh János
Vissi Géza
Vörös Sándor

Bakonyszentlászló
Zalacsány
Szolnok
Kaszó
Eger
Budapest
Veszprém
Sopron
Budapest
Visegrád
Hajdúböszörmény
Szombathely
Sopron
Balassagyarmat
Budapest
Zalaegerszeg
Kárász

Wágnöder Imre
Wéber László
dr. Winkler András
Wisnowszky Károly

Zachar Miklós
Zachar Miklósné
Zambó Péter
Zanócz István
Zelnik István
Zilahy Aladár
Zsibók András
Zsilvölgyi László
Zsilvölgyi Lászlóné
Zsupán Ernő
Zugonics József

□ Kárász
Sopron
Sopron
Budapest

□ Keszthely
Keszthely
Szentendre
Gyula
Kaposvár
Eger
Szeged
Eger
Eger
Szombathely
Bak

ROVATVEZETŐ: MOSONYI GÉZA

Tarokk-sarok

A megemelt beküldési határidő miatt csak az 1991/9. számban közöljük a 7. játszma megoldását.

8. játszma:

Osztás, licitálás és skartolás után a helyzet az alábbi:

Attila: XIII, XII
kőr: K, D, L, B, Á
pikk: D, Á
Béla: XI, X, IX, VIII, VI, IV
pikk: K
káró: K

treff: Á
Csaba: skíz, XXI, XVIII, XVI, XIV, V, I
treff: D
káró: D
Dezső: XX, XIX, XVII, XV, VII, III, II
treff: K, B

A 3-as játékban a bemondások a következők voltak:

A	B	C	D
		XX tuli	király
		pagátulti	dupla játék
passz	passz	passz	

Attila indul pikk Ásszal. Hogyan célszerű játszania Dezsőnek?

A rejtvényekben szereplők a Paskievics-féle, kötelező XX-as hívásos tarokkot játsszák, ahol a XX-as fektetése tilos és az értékelhető figurák a következők: tulétroá (tuli), négy király, duplajáték, pagátultimó, XXI-fogás és volát. A játékban mindig Dezső az osztó, tőle jobbra ülnek: Attila, Béla és Csaba.

Szíveskedjenek a megfejtéseket a megjelenéstől számított 30 napon belül a szerkesztőség címére megküldeni. A helyes megfejtők között könyvutalványokat sorsolunk ki.

Erdészettörténeti Közlemények (III.)

A tartalom

Szakács László: Az erdészeti igazgatás Zala megyében a két világháború közt (1919-1946). Az erdőfelügyelet és az erdőgazdálkodók hivatalai.

Bartha Dénes – Oroszi Sándor: A selmebányai temetők erdész és bányász vonatkozású sírfeliratai.

Jerôme René: Megkövezett mártír, szakmánk volt „nyilas” vezére, vitéz Szilágyi-Ilosvay Lajos.

Dr. Nagy Domokos Imre: Vadvízország. Dokumentumok az első nemzetközi jelentőségű magyar természetfilm elkészítéséhez. 1951-1952.

Dr. Oroszi Sándor: Ösvények természetvédelmünk forrásaihoz.

Szemelvények

Nincs tudomásunk arról, hogy a megyében a politikai pártok vagy az államhatalom közvetlenül beavatkozott volna az erdők törvényes ügyeibe. –A magánbirtokosok erdeibe történő állami beavatkozás elleni tiltakozásokat az erdőfelügyelőség és az FM is határozottan visszautasította, és azokra igen részletes, felvilágosító, magyarázó levelekkel válaszoltak. (...)

Az állami erdészeti szervezet az erőfeszítések ellenére nem tudta lényegesen javítani a magánerdők állapotát, viszont az értékcsökkenést és az erdőirtást sikerült megállítani.

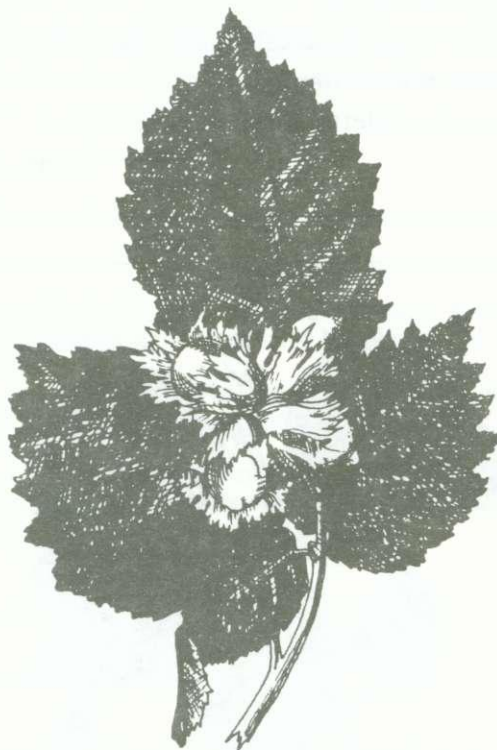

A nyilaskeresztes erők fellépését szívből elítélte, szolgálatukra magát képtelennek tartotta. Átmatlanul áttöprengett éjszaka után együtt mentek be kora reggel Budapestre, a minisztériumba. Itt az ellenkezésre megbolydult az ágazat. Mindenki a megbízás elfogadása mellett volt, mert nagyon félték az esetleg kívülről hozandó pártebertől, és Ilosvayt mindenki örömmel fogadta volna. A visszautasítást a miniszter már meghallgatni sem volt hajlandó. Itt már nem vállalásról, csak engedelmisségről lehetett szó.

A magyar természetvédelem nemzetközi kapcsolatának érdekes nyoma az az 1872. évi megkeresés, amelyet a magyar kormány Spanyolországból, Cadízből kapott. Az ottani „Sociedad protectora de las animals y las plantas” érdeklődött, hogy hazánk milyen törvényeket hozott az erdőpusztítások megakadályozására. A Földművelés-, Ipar- és Kereskedelemügyi Minisztérium erdészeti osztálya meglehetősen siralmas képet festett a hazai állapotokról. Igaz, kiemelte, hogy készül az új erdőtörvény (még hét évet kellett várni az elfogadására), de érvényes rendelkezésként csak az 1790/91. évi LVII. tc.-et és az 1807. évi XXI. tc.-et, illetve Erdélyre vonatkozóan az 1852. évi osztrák erdőtörvényt tudta megemlíteni. Utalt még a legújabb, 1871. évi XVIII. tc.-re is, amelyben a községi erdők tulajdonosait kezelési szabály alkotására kötelezték. (Tudjuk azonban, hogy ez utóbbi törvény 109. paragrafusa nagyon csekély befolyást gyakorolt a magyarországi erdők fenntartására.)

„Környezetgazdálkodás értelmező szótára” c. könyv a VEAB kiadásában, dr. Dobos Tibor szerkesztésében, a Magyar Alumíniumipari Tröszt támogatásával most jelent meg. A környezet hasznosítása, védelme és fejlesztése hazánkban is a fő feladataink közé tartozik. Ehhez járul hozzá a könyv. Miután a probléma interdiszciplináris jellegű, sok szakterület érintő, a fogalmak értelmezése meglehetősen sok körültekintést igényelt. Igyekezett a szerkesztő az ide vonatkozó nemzetközi szakirodalmat is hasznosítani. Hazánkban ez a könyv az első ilyen kezdeményezés.

Magyar erdőmémők biomatematika könyve külföldön.

„Biomatematika és alkalmazása a növénytermesztésben” címmel Bán István szerzőtől a Mezőgazdasági Kiadó 1977-ben bátor vállalkozásként könyvet jelentetett meg. A téma sikerét és időszerűségét mutatja, hogy ugyanezt a könyvet az Akadémiai Kiadó megjelentette 1987-ben angol nyelven, sőt a jól ismert Elsevier tudományos könyvkiadó is még ugyanebben az évben kihozta Amszterdam, Oxford, New York, Tokio központokkal. Azóta a világ mintegy 16 szakfolyóirata értékelte a figyelemre méltó szakkönyvet.

Kedves Kollégák!

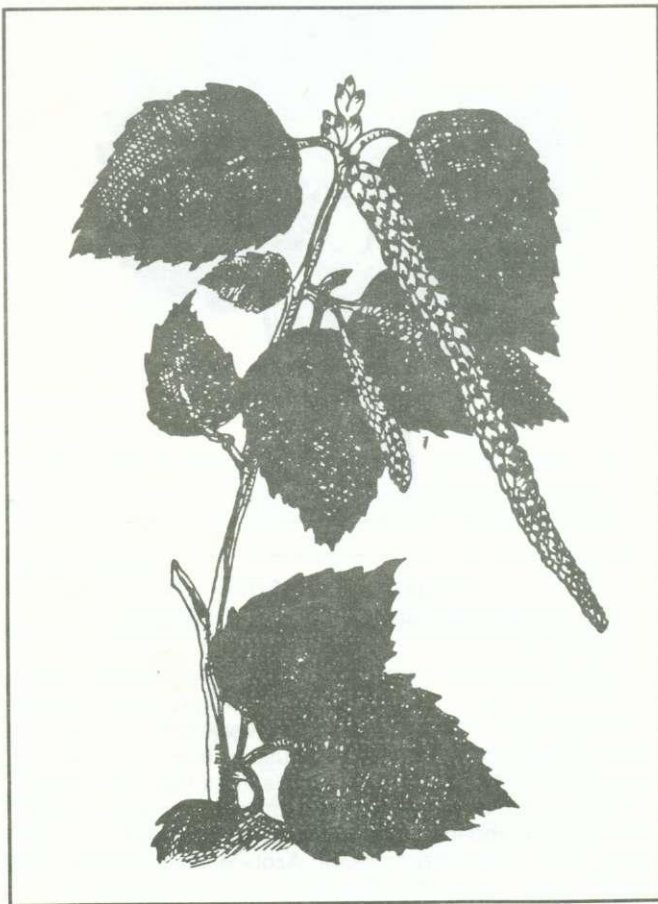
Az Erdészeti Lapok áprilisi száma „Erdőköltészet” című cikke nagyon megragadott. Igen: bármennyire is hajszol az élet, meg kell találni az alkalmat és időt is kell szakítani a kikapcsolódásra és meg kell látni az erdőt a költők szemével is! Ez a tudomány mélységeiből felmerülést jelent, friss erdei levegőt, felüdülést és megpihenést...

Az említett cikk egy mondata: „Verseket válogatunk... azoktól is, akiket ezen a pályán versben szólaltatott meg az erdő.” Ezen felbátorodva válogattam össze a fiókomban évtizedek óta „porosodó” verseimből főleg az erdővel, az erdészélettel foglalkozókból néhányat...

Örülök, hogy ez alkalommal sikerült lélekben újra közéték kerülnöm!

Erdész-üdvözlettel köszönt Benneteket:

Cserjés Antal

Cserjés Antal:

A tölgy éneke

Vagyok:

*Magasba szökő óriás, kinek
vállain gyakran megpihen a nap,
s enyhülést nyújtok a fáradt testnek
árnyékos, üde lombsátram alatt.*

*Ha dúl a vihar, megtörik rajtam
ereje: a szelíd szellőként susog
termékeny álmat virágnak, fűnek,
s lombjaim most a hegedűhúrok...*

*Villámok dühe rajtam sújt végig,
de épen maradt köröttem minden...
Koronás főmről gyöngyszemek hullnak:
termékeny jövő magvait hintem!*

Ledőlök egyszer idővel én is...

s leszek:

*Gerenda házad fedelén, avagy
vonatok zúgnak vállamon végig...
Híd leszek, pillér, s lábamat kemény
jégtáblák éles fogai tépik.*

*A bányák mélyén életet őrzök,
híreket viszek telefondróton...
A villany fényét kicsiny házakba
hosszú utakon szívesen hordom.*

*Fárasztó munkád után én tartom
vacsorád fehér abroszon eléd,
s meleget adok, hogyha a testem
kandallód ölén lángolva elég.*

*Bölcsőben alvó gyermeked álmát
vigyázva őrzöm, hogy tiszta égbolt
boruljon mindig álmai fölé,
s élte szebb legyen, mint a tiéd volt!*

*Ha utad végén tiéd szemén
utolsó búcsú könnycseppje fénylik,
s a föld ölébe teszik koporsód:
ott veled porrá enyészek én is!*

Külföldi kapcsolataink

Táguló horizont

Az erdészek hagyományos összetartása akkor is történelmi tény, ha az utóbbi évtizedekben ki-ki számos ellenpéldának lehetett – és sajnos, lehet manapság is – szemtanúja vagy éppen szenvedő alanya. Összeköti az erdészeket a hosszú termelési ciklus miatt csak emberöltők alatt megszerezhető tapasztalatok cseréjére való kölcsönös ráutaltság, a szakma sajátjaival járó különleges életmód és az átlagosat messze meghaladó kötődés a hivatáshoz.

Így van ez a világ minden országában.

Ennek köszönhető, hogy nemzetközi kapcsolatainkat a legzordabb politikai áramlatok sem tudták teljesen megdermeszteni. Az államközi egyezmények és a nemzetközi szervezetek kínálta lehetőségeket az erdészek mindig kihasználták. A politikai, gazdasági és nyelvi nehézségek következtében a keretek elég szűkre szabottak voltak, de akik külföldre jutottak, csaknem mindig kivételes vendégszeretettel részesültek, gazdag tapasztalatokkal, élményekkel, életre szóló, terebélyesedő barátságokkal teli tarisznyával tértek haza.

A kötődés természetesen kétoldalú. Erdeink, sorsunk, helyzetünk, munkánk mindig érdekelte külföldi kollégáinkat, s a vasfüggönyön keresztül is megtalálták hozzánk az utat. Különösen felerősödött ez az érdeklődés az utóbbi években. Az egyéni és kiscsoportos látogatás, a szakmai turizmussal növekszik. Az együttműködés lehetőségeit szondázó hivatalos látogatók is szinte mindennapos vendégek hazánkban tengeren innen és túlról.

Egyesületünk kapcsolatai is gyorsan gyarapodnak. Újabb és újabb országok erdészeti szövetsége nyújtja felénk kezét.

A PRO SILVA – természetközeli módon gondolkodó és gazdálkodó erdészek európai szövetsége – minden rendezvényére helyet ad szmunkra, egy elnökségi tagságon keresztül beleszólást nyújt a szervezet életébe, s dinamikus fejlődésének irányításába.

Az UEF – Európai Erdészek Szövetsége – 1989 őszén vette fel egyesületünket tagjai sorába – másodikként a kelet-európai szervezetek közül. Brüsszelben történelmi fordulóként minősítették bekapcsolódásunkat. Most van aláírás előtt a holland és a francia erdészeti egyesület kezdeményezésére a kétoldalú, hosszabb távú, rendszeres együttműködésről szóló megállapodás.

Több szakosztályunk és tagtársunk kapott meghívást különböző rendezvényekre, tapasztalatcserére vendégként vagy előadóként. Reméljük, hogy vállalataink, hivatalaink és intézeteink vezetői tudják, hogy a tartalmas szakmai kapcsolatok támogatása jövedelmező beruházás a javából. Táguló lehetőség a személyes, baráti, olykor generációkon átívelő kapcsolatok létesítése is. —Ezekre leginább a

hozzánk látogató kollégáinkkal való találkozások folyamán nyílik alkalom.

Egyesületünk helyzete sajnos nem teszi lehetővé a számottevő anyagi hozzájárulást, de sok formában igyekszik segíteni a külföldi kapcsolatokat igénylő és azért áldozni is kész tagtársainkat:

— a szakmai turizmusból származó bevételeink mértékéig biztosítjuk az egyesület keretein belül szervezett szakmai külföldi utak devizafedezetét;

— ügyvezető titkárunk (titkárság) segítséget ad a külföldi utakkal kapcsolatos előkészítő, szervező tevékenységhez, valamint külföldi vendégeink programjának szervezéséhez;

— az egyesület keretein belül szervezett külföldi utakról rendszeres tájékoztatást adunk az Erdészeti Lapok hasábjain, jelezve, hogy helyi csoportjaink és szakosztályaink kitől, milyen témakörből kérhetnek a külföldi úton szerzett tapasztalatokról részletes beszámolókat.

Rendszeres személyi kapcsolat természetesen bizonyos szintű nyelvismeret nélkül aligha tartható. Az aktív és valóban gyümölcsöző szakmai nyelvtudás megszerzésének ugyanakkor szinte egyetlen útja a személyes kapcsolat. Tiszta szívvel biztatunk hát minden többre törekvő tagtársunkat nyelvtanulásra, ismerkedésre, utazásra.

Varga Béla

Helyreigazítás

Lapunk júniusi számának 163. oldalán 1. Alapadatok fejezetben az erdőterület 4 Mha helyett 14 Mha értendő.

A július-augusztusi számban a 210. oldalon helyesen: „...a különleges rendeltetésű erdők területe 1985-ben 319 ezer hektár volt.”

A 216. oldalon helyesen: Az évi 300 ezer tonna cellulóz felhasználásából csak mintegy 80 ezer tonna a hazai gyártás.”

A hibákért szíves elnézésüket kérjük.

Az erdészettörténelmi szakosztály ünnepi ülést tartott az OEE megalakulásának 125. évfordulója alkalmából.

A szakosztályrendezvényen „Az Országos Erdészeti Egyesület megalakulásának előzményei és körülményei” címmel két előadás hangzott el. dr. Csőre Pál a témához kapcsolódó mondanójából elsősorban azt emeljük ki, hogy meggyőződése szerint jogi szempontból az OEE az 1851-ben alapított Ungarischer Forstvereine-ből csak átalakult, annak jogutódja. Dr. Király Pál előadásában – amelyhez dokumentumokat is bemutatott – amellel történelmi lánczát, hogy nekünk el kell fogadnunk a kortársak véleményét. Bedő Albert, Divald Adolf és mások pedig egyértelműen leszögezték, hogy 1866. december 9-én új egyesület alakult, így ebben az évben valóban 125 éves az OEE. A vitában Abonyi István különvéleményének adott hangot, amely szerint az alakulás időpontjaként mind a

két évszám – 1851 és 1866 is – elfogadható. Dr. Kollwentz Ödön az OEE alakulásának 1866. évi időpontját egy elgondolt, kinyilatkozott dátumnak tartja, míg Jerôme René inkább a mához közelebb álló időszakok felé terelné a kutatást. Köveskúti György szerint akár 125 éves, akár ennél idősebb az egyesület, a múlt becsülése, ismereteink továbbadása elsődrendű feladatunk.

Ehhez kapcsolódott dr. Király Pál is, aki nemzeti történelmünk, benne szakmai múltunk felkutatásának bemutatásának szükségességét hangsúlyozta, hiszen ebben a környező országok előbb tartanak. A szakosztályülés végén dr. Oroszi Sándor adott tájékoztatást a lehetséges őszi programokról, illetve az „Erdészettörténelmi Közlemények” új számát mutatta be.

Dr. Oroszi Sándor

Szeptember havi erdészeti teendők

az 1919. évi Erdészeti Zsebnaptár alapján

Erdőhasználat. A rendes favágásokat a magas hegységben igyekezzünk e hó folyamán befejezni: a ritkításokat, tuskó irtást, fafuvarovázást, csúsztatókon való közelítést azonban még folytassuk. Az úsztatás és tutajozás duzzasztott vízzel, vagy ha esős idő jár, a nélkül is, folytatható.

A téli vágásterületek kijelölése, a fokozatos felújító vágásokban a kihaználás alá kerülő fák kiválasztása és megjelölése, valamint a tövön száradt és szélöntött fák feldolgozása, kiszállítása még mindig eszközölhető. Hasított faárúk u. m. zsindey, dránicza, donga, szőlőkaró készítését folytassuk. Gondoskodjunk téli favágásainkhoz favágókról.

Erdőművelés. Csemetekertekben a gyomlálás és talajlazítás megszüntetendő, nehogy a fagy a csemetéket kihúzza, mindazonáltal a gyomot le kell vágni, hogy magot ne teremjen. A tavaszi és őszi vetésekhez a csemeteágyak talaja előkészítendő, a természetes felújítás alatt levő vágásokban a természetes bevetés előmozdítása céljából a talaj felporhanyitható. Magas hegységben az őszi erdősítési munkáknak fenyőfélékkel itt az ideje. Nyír és korai juhar mag gyűjthető, sőt szelidebb éghajlat alatt, a jegyenye- és sima fenyő tobozok gyűjtését is megkezdhetjük, mindazonáltal csak ha azok érettségéről meggyőződünk.

Erdővédelem. A legeltetésre, fű-, makk- és gubacs-tolvajlásra, valamint a tüzekre ügyeljünk; a határok kijáratását, valamint a határjelek kijavítását, megújítását fejezzük be, azonban őrkdjünk őszi szántásoknál a birtokhatárookra. Tűzzük ki a makkoltásra és téli legeltetésre kijadott területek határait s lássuk el azokat tilami jelekkel.

A *Psyllura monacha* és *Ocneria dispar* petéket gyűjtsük és pusztítsuk el; a *Trachea piniperda* bábjai és *Lida pratensis* álhírnnyói rendszeresen már e hóban a mohá alatt található; ezeket sertések behajtása által pusztíthatjuk. A szű irtását folytassuk.

Mellékhasznosítételek. Mészégetés, szénégetés, hamugyjítés még mindig folytatható. Ha a gubacszedést házilag eszközöljük, folytassuk és fejezzük be e munkát s gondoskodjunk a szellős száraz helyen való raktározásról, vagy értékesítsük készletünket. A makkoltás és téli legeltetés rendszeren e hónapban veszi kezdetét.

Építkezések. Az építkezések, valamint a folyó szabályozási munkák és vízi építmények kijavításának befejezését sietessük, még mielőtt az őszi esőzések beállottak volna. Utak, hidak, útarok, vízátteresztőkre ügyeljünk.

A jövő évi építkezésekhez szükséges felmérések, adatgyűjtések folytathatók.

Erdőrendezés. A külső munkák e hóban még folytathatók.

A Mezőgazdasági Szövetkezők és Termelők Országos Szövetsége (MOSZ) erdészeti, faipari és vadgazdálkodási országos választmányának

ÁLLÁSFOGLALÁSA

az Erdészeti Tudományos Intézet (ERTI) helyzetével kapcsolatosan

Az országos választmány 1991. június 26-i ülésén behatóan foglalkozott az erdészeti kutatással, illetve az ERTI-vel és nem kis megdöbbenéssel értesült a magyar erdészeti tudományos kutatás és az ezt reprezentáló, közel 100 esztendő múltára visszatekintő, európai hírű ERTI súlyos, válságos helyzetéről és ennek esetleges következményeiről.

Az országos választmány az erdő, az erdészeti tudományos kutatás iránti elkötelezettségéből fakadóan és felelősségérzettől indítva kijelenti, hogy az ERTI-re az erdőgazdálkodásnak szüksége van, mert az erdészeti tudományos kutatás bölcsője, megalakulásától a gyakorlati erdőgazdálkodás folyamatos szellemi táplálója, tudományos eredményeit nemzetközi viszonylatban is megbecsülés és elismertség övezi. Azt akarjuk, hogy az ERTI a gyakorlati erdőgazdálkodást megalapozó tevékenységét a jövőben is töretlenül folytassa. Aggódunk, hogy az Intézetnél évtizedek folyamán létrejött páratlan értékű tudományos felhalmozás – pl. a 900 fajtából álló bajti nemesnyárgyűjtemény, a több mint fél évszázados múltú, világviszonylatban is egyedülálló szifikációs kísérletek – nyomtalanul, anyagi forrás hiányában – eltűntek. Ez utóbbi

jóval több, mint lelkiismeretlenség!

Az erdészeti tudományos kutatás – vele együtt az ERTI – ügye, sorsa nemcsak az államerdészeti, a szövetkezeti erdőgazdálkodóké, az erdészeké, hanem a társadalomé, a magyar tudományos kultúráé is. A magyar erdők globális jellegére tekintettel, egyetemes ügy is. Az itt megfogalmazottak alapján javasoljuk és kérjük, hogy a földművelésügyi kormányzat – az erdő – mint nemzeti kincs, humánökológiai, közszolgáltatató tájélem, kulturális örökségünk, az egyetemes emberiség közös bioszféra-örökségének semmivel sem helyettesíthető része – szempontjából értékelje, rangsorolja és támogassa az ERTI-t;

— mivel az erdőgazdálkodás világszerte politikummá vált, mivel az erdő, az erdőgazdálkodás voltaképpen nemcsak hazánk, hanem a Föld lakhatóságának a fenntartását is jelenti, éppen ezért társadalmi, illetve közérdekből az erdővel kapcsolatos alapkutatáshoz központi forrásból teremtsen fedezetet. A társadalmi érdekekhez fűződő, hosszú távú erdészeti kutatás csak állami támogatással valósítható meg, ezt nem lehet önfinanszírozóvá tenni;

— az ERTI válságos helyzetére tekintettel az erdőtelepítésre fordítandó célcsoportos beruházási éves keret 10%-át már most kapja meg az ERTI azzal a feladattal, hogy termőhelyfeltárással alapozza meg a sikeres erdőtelepítést. Különösen a nemesnyárok telepítésével nyújtott szakszolgáltatással (fajta, klón, hálózat stb.) elkerülhetjük azt, hogy ismételten „nyártemetők” keletkezzenek. Ez nemcsak a szakma érdeke, hanem közérdek is. Nem mindegy, hogy a közösség pénze milyen hatékonysággal, eredménnyel hasznosul;

— tegye meg a szükséges lépéseket, hogy a magyar erdők súlyos problémáját jelentő tölgypusztulással kapcsolatosan minden kutatás az ERTI koordinálásával történjék;

— az erdészeti nemesítést, az erdészeti magvizsgálatot, magkutatót, magminősítést ismételten az ERTI tevékenységi körébe utalja. Pl. az erdei magvizsgálatok, magkutatók év-

tizedeken keresztül az ERTI-ben folytak. Az említett tevékenységek műveléséhez ugyanis a Mezőgazdasági Minisztérium Intézetnél (MMI) nincsenek meg a feltételek;

— hasson oda, hogy a közelmúltban az Országgyűlés által jóváhagyott és az Alfölddel kapcsolatos rövid- és hosszú távú tájvédelmi, tájhasznosítási koncepció erdészeti munkarészeinek kidolgozására kapjon megbízást az ERTI, tekintettel a sok évtizedes szik- és homokfásítási kísérletek során elért eredményeire.

Kritikus és nehéz időszakban hiszünk azon alaptételünk igazságában, hogy a szakmának, nem kevésbé az új tulajdonviszonyokra épülő erdőgazdálkodásnak a racionális földhasználatot jelentő, távlatos nemzeti zöld program megvalósításában szüksége van az ERTI-re. Bízunk abban, hogy a földművelésügyi kormányzat a jövő felé állítja az ERTI váltóját!

SZAKMAI TISZTELETADÁS DIVALD ADOLF

HALÁLÁNAK 100. ÉVFORDULÓJÁRÓL EMLÉKEZVE, KORSZAKVÁLTÓ MUNKÁSSÁGÁRÓL, HÁROM ERDÉSZGENERÁCIÓ MAGSZAKÍTATLAN ELISMERÉSÉVEL.

Amikor ma végigolvassuk az ő és társai által alapított Erdészeti Lapok első 12 évfolyami kötetében megjelent mintegy 70 tanulmányának és szakcikkének sorait és átpásztázzuk a különkiadásban megjelent műveit, elmélyedünk szellemi hagyatékában, megértjük a felette elmondott nekrológ ígérteit, és nagy elődeink fogadásával egyetértve csak pontos idézetben tudjuk megfogalmazni ide is illő gondolatainkat: „Munkásságának emléke és hálnak örökkön élni fog az erdészutódok körében, amíg csak erdészek lesznek ebben az országban, és dolgoznak az erdők egyre jobb fenntartásáért...”

Nem lehet elfogulatlanul méltatni, nem pozitív értelemben elemezni gondolatait, és nyilatkozni arról, amit ő tett, írt, kezdeményezett és megvalósított, elsősorban a magyar Országos Erdészeti Egyesület létrehozásával, még akkor is, ha ezt és az elkövetkezőket Wágnerrel, Bedővel együtt, és még néhány nagy elődünk segítségével, érdeműs munkálkodásával végezték el. Ezekkel sikerült a megszületett magyar erdészeti európai színvonalra emelni, sőt bizonyos tekintetben élenjáróvá, példamutatóvá tenni viszonylag rövid idő alatt.

Közép-Európának szinte az egész területére kiterjed írásainak és tevékenységének hatása. Eleinte (1861-ben) németül írt és szónokolt, de harcolt a magyar erdészeti nyelv elfogadtatásáért mind a tudományok terén, mind a hivatalokban (az oktatás és képzés mellett). Esméinek terjesztésében szerepelt az a törekvés is, hogy a monarchiában mindenütt a lakosság nyelvén kell propagálni az erdőgazdálkodás korszerűsítését és fejlesztését, ha el akarjuk érni az erdők jobb jövedelmezőségét, kellő megbecsülését. Így hirdették annak idején a németországi és ausztriai szaklapok is, nem kis mértékben az ő nyomán, s mindez szerinte az erdélyi (1868) és szlovák (1871) erdőkre, az ottani erdészekre és lakosságra is vonatkozott. Ugyanez történt Horvátországban és Szlavóniában, ahol az ő fogalmazásában német (1864) és horvát nyelven (Narodne novine, 1864.) jelentek meg a szakirodalomban és a napi sajtóban a fenti eszmék, kiegészítve még a „követelménnyel”, miszerint „minden törvényes eszközzel vegyük elejét a nemzetgazdaság megkárosításának (az erdőgazdálkodás terén), mert az egyben a népegészség és a természeti körülmények romlását is jelenti”és kérdésessé tehető, hogy a fennálló erdőtörvények és rendelkezések önmagukban elég

hatékonyak-e” ...Ezekben a „jelentésekben” amiket egyértelműen éppen a Szlavóniában erdészeti szolgálatban volt Divald A.–nak tulajdonítanak, a horvát erdészek és közigazdászok azóta is olyan haladó szellemű eszméket ismernek el, amelyek erdőgazdálkodási, társadalmi és politikai szempontból ma is helytállóak. Ezzel, az általa hirdetett, és bizonyos tekintetben gyakorlatilag is megvalósított gazdálkodás révén minisztériumi irányítása idején az állami erdők jövedelmezősége (a korábbi évekhez viszonyítva) a tízszeresére nőtt.

Az erdészeti intézményeink magyarrá és európaivá válásával egyidejűleg olyan szakirodalmi tevékenységgel is úttörő munkát végzett, mint a fatermelési és növekedési (növedéki) táblázatok kiadása (1862), a magyar-német és német-magyar erdészeti műszaki szótár összeállítása (Wágnerrel közösen 1864); az Erdészeti Lapok megindítása (1862-ben); az MTA-ban tagsági székfoglaló-előadása (Természettudományok és az erdészet, 1865), Erdészetünk sikere a világtalálaton (1872), Erdőpolitika ügye az OEE-ben (1868-ban), Országos magyar erdőtörvények előkészítése (1868), Erdei adók és szolgalmak (1869), Erdei károk (1870), 250 éves szlavón tölgyesek értékesítése (1874), Erdészeti segédtablek kiadása (Wágnerrel közösen, 1864-ben), Abszolút és relatív erdőtalaj kategorizálásának kérdése (1864-ben), Országos oprimális erdőültetés rendezése és fenntartása (1864), Szántóföldek gyarapítása erdőirtások révén és ezek reális gazdasági mérlegelése egyes vidékeken (1864), Túltartott fa-állományok kitermeléséből létesített alapítvány felhasználása (banki kamatoztatással) a lakossági jólét érdekében (1864).

Divald Adolf fellépése és tevékenykedése gazdasági és társadalmi téren a 19. századi Magyarország szabadságharcos és liberális fejlesztési mozgalmi közepette a kifejlett erdőgazdasági kezdeményezéseivel éppen a mai idők összehasonlításában példamutatóak...

Szakirodalmi és erdész-gyakorlati munkáinak felvázolása után álljunk meg gondolatban egy percre Divald Adolf embernagyságú képe előtt, az Országos Erdészeti Egyesületek díszhelyiségében, és ünnepélyes és tiszteletteljes visszaemlékezéssel hajtsunk fejet a nagy előd előtt, aki barátaival megalapozta Magyarországon azt az erdészetet és erdőgazdálkodást, amelynek sok-sok vívmányát az egész ország népe élvezte és használja azóta, de elsősorban mi erdészek, akikhez egzisztenciális érdekeink is fűződnek. Együttal újítsunk fogadalmat az egész erdésztársadalom nevében, hogy mindig, de főleg a mai válságos időben helytállóvá mi is méltó utódai leszünk az általa és barátai által vezetett erdészeknek azzal, hogy minden erőnkkel azon leszünk, hogy megtaláljuk azt a leghelyesebb utat, ami a szakmánk törésmentes, további fejlődését jelenti.

Abonyi István

Megkésett nekrológ ANDORY-ALADICS ZOLTÁN RÓL

Ismét eltávozott korunk egy Nagy Öregje, aki ennek a mozgalmas századnak a tanúja lehetett. Aki még felmehetett a távoli Fogarasból Selmecre tanulni, aki saját kezével menekítette az Akadémiát, aki tanúja volt a keserves soproni újrakezdesnek, aki ehette a „kiútálnivaló magyar erdőmérnök kenyerét Romániában”, majd fél évszázadot éljen keserű kisebbségben szülőhazájában. Gondos és precíz erdőmérnöke, szenvedélyes vadász és hívekes fényképező volt szeretett Csíksországnak.

Édesapjától, a Selmecen 1877-ben végzett fogarasi m. kir. erdőgondnoktól a havasok hívó szavát kapta, édesanyjától, a csíkszépvízi, örmény származású Zakariás leánytól pedig az erdélyi magyar haza szeretetét. Mindkét örökséghez haláláig hű maradt.

1917-ben érettségizett a fogarasi gimnáziumban, ahol Babits Mihály is a csiki tanár volt. A selmeci akadémiára már az ugyancsak fogarasi táplálkozás-proféta, Bicsérdy Béla tanainak magáévá tételeivel érkezett. A kivérző ország nehéz időszakában e tanok fizikailag is hasznosak voltak számára.

Az első világháború és az impériumváltozás miatt csak késve, 1927-ben vehette kézbe Sopronban erdőmérnöki oklevelét. Teljes jogú mérnöként így sem kapott állást, úgyhogy fiatalkori szenvedélytől kétkedéssel a fényképezés mesterlevelét szerzett és műtemetnyitott. A székely sorsba mélyen beleérezve, a csiki táj szépségeit kitűnő szemmel figyelve 1930-tól szisztematikusan elkezdte megörökíteni szűkebb pátiját. Lemezcs Linhof gépe a 24 lemezzel 15 kg-ot nyomott. Így járta be ygalos a csiki falvakat és havasokat, összegyűjtve azt a páratlan negatív-kollekciót, melyből aztán a visszacsatolás után a legkiválóbbakat kiválogatva saját neve alatt nagyszerű képeslaproszortot adott ki. A képeslapjait Budapestben nyomatta, közel 150 félt. Figyelemreméltó néprajzi tartalommal is rendelkező falusi zsánerképei és tájképei stílus teremtettek.

1940 őszétől ismét hazája erdészeti szolgálatába hívták és kineveztek a csíkszépvízi erdőfelügyelőség vezetőjévé. 1942-től 44-ig a csíkszeredai erdőigazgatóság főerdőmérnöke, Csík vármegye vadászati és halászati felügyelője. E négy boldog és eseménydús év alatti is tovább folytatja fényképezési tevékenységét, beszerzi a legmodernebb Leica gépeket, megörökítve azokkal vármegyéje minden fontos eseményét. („Ezer székely rokolya” ünnepe.)

1944 őszén a bevonuló csapatok földülték műtermét, a raktárában felhalmozott több ezer csíki képeslapot az udvarra hányták. A fotónyersanyagokban igen szegény években egy ideig mint földmérő hasznosította a háború éveit már beszerzett WILD műszereit. 1949-től egy évig szaktanár a csíkszeredai erdészeti iskolában, de 1950-től már csak mint erdei vasútépítő tud elhelyezkedni a Gyimesekben, aztán 1952-től egy erdő-kitermelő vállalat alkalmazza gépolajozóként. Éhbérrét az előforduló memóri munkákat is ellátta. 1956-ban ebben a minőségben ment nyugdíjba, pár száz lejjel. Műtermét 1988-ig üzemeltette, Csíkszereda legismertebb és legmegbízhatóbb fényképezésének. Akkor kénytelen volt bezámi, mivel „véletlenül” ugyanazon ház földszintjén nyitottak egy állami fotóműhelyt.

Élete végéig hű maradt vegetáriánus elveivel, de ennek ellenére szenvedélyes vadász is volt, ameddig tette. Háború előtti trófeái közül aranyérmét kapott egy hatalmas agyar a budapesti vadászati világtárlásán. Üres óráiban sajátos pontozó technikájú akvarelleken örökítette meg a Kárpátok erdeit és élővilágát. Szemvédeylenes kutatta és hozzáértően restaurálta a régi hegedűket, amelyek iránt minden nála megforduló falusi embemél érdeklődött. A csiki táj paraszt- és cigányzenészeinek féltett hangszerei között több régi olasz mesterhegedűre is bukkant.

Hosszú nyugdíjas éveit is teljes életet élt. 1977-ben a számára Sopronból diplomáciai úton elküldött aranydiploma útközben valahogy „elkallódott”. A másolatot aztán zsebben juttatták ki számára. 1987-ben Sopronban sem lehetett jelen személyesen a gyémántdiploma átnyújtásán, de a követség futártól ezt már átvehette. Úgy ragaszkodott alma materéhez, hogy amikor az ismeretlen balek először felkereste őt, nyomban annak kezébe adott egy apjától örökölt múlt századi selmeci daloskönyvet, valamint három, az édesapja által kézzel írt selmeci jegyzetet. Megkérte fiatal kollégáját arra, hogy juttassa el ezeket a kincseket Sopronba, hálája jeléül.

Élete alkonyán, 1990. március közepén, magányosan, patinás trófeái, élénk színű akvarelleji és kedvenc tárgya, egy 17. századi erdélyi lőporszaru társaságában így foglalta össze nekem élete célját: azt akartam csak, hogy tudják meg a fényképeimből, hogy vannak itt székelyek!

Nem rajta múltott, hogy képei nem válhattak ismertebb egész Magyarországon. 1990. november 5-én temették, rendkívül nagy részvét mellett a csíkszeredai régi temetőben.

Sonnevend Imre

Nagy Sándor erdésztechnikus a Déalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság Bedő-díjas, nyugalmazott erdészvezetője 63 éves korában elhunyt. A Nagyatádi Erdőgazdaságnál eltöltött gyakornoki ideje után az Esztergomi illetve a Soproni Erdészkepző Iskolában szerzett erdész képzést 1950-ben. Végzés után az öttöméri erdészkerületbe kerülve sorsa végleg összefonódott a déalföldi erdők sorsával. Itt mint kerületvezető, majd az Ásotthalmi Erdészeti megalakulásától ott mint műszaki vezető, majd mint erdész-vezetőhelyettes dolgozott, közben megszerezte az erdésztechnikus minősítést. 1973-tól mint erdészvezető dolgozott fáradhatatlanul a homok megszelídítéséért. E munkáját az erdészársadalom 1986-ban Bedő Albert emlékéremmel ismerte el. Az évek során szerzett tapasztalatait nagy odaadással adta tovább a jövő generációnak, segítve vele a Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola, valamint az Ásotthalmi Szakmunkásképző Intézet munkáját.

A Déalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság saját halottjának tekintvén helyezte földi maradványait örök nyugalomra az ásotthalmi temetőben.

RENDRAGYÓ NEKROLÓG MAGYAR JÁNOSRÓL

Néhány perccel ezelőtt lapoztam át a tavaly december óta megjelent Erdészeti Lapok példányait, hogy ne essek tévedésbe, de sajnos nem tévedés: **Magyar János** nyugalmazott erdőfelügyelő haláláról egyetlen szóval sem emlékezett meg mind a mai napig senki. Én csupán 10 éve ismertem és becsültem őt, így nem vállalkozhatom arra, hogy részletes adatokkal méltassam becsületes életét és munkásságát. Amennyit sikerült megismer-nem belőle ennyi idő alatt, az méltatlanul kevés lenne... Az a fajta felügyelő volt, aki gyakorlatban és papíron egyaránt minden esetben jobban ismerte a területet, mint a gazda. Rovatos raktárkönyve – melyben „könyvelését” végezte – tévedhetetlenül leleplezett minden szivdint akár évekre visszamenőleg is. Emellett rendelkezett a bölcs emberek jóindulatával és hallgatagságával is. Műszaki átvételkor természetesen előre megtervezett útvonalon mutattuk be az erdőt, amit bölcsen el is fogadott, de ha a papírmunkák folyamán nézeteltérésre került sor, csak annyit mondott – no akkor most arra megyünk, amerre én mondom. Törvénytelen dologba semmilyen körülmények között nem ment bele, és mindig megtalálta a problémák törvényes megoldását.

Egyszer sikerült őt rábeszelnünk két kollégával, hogy jöjjen el vadászni és horgászni a mesés kiskörei víztározóra. Alig tudtam neki vendégjegyet szerezni, de végül minden összejött. A tározóról akkor már engedték le a vizet és a mederig tartó kubikrészen már folyton elakadt a csónak, amibe eleve nagy rábeszéléssel szállt csak be.

Odabenn a mederben aztán nagy meglepetés érte, mert az elég erős fűző szelet addig nem érezte sem ő, sem a kollégák, én pedig ismervén a lehetőségeket, nem sokat tördötem vele. Az volt a tervem, hogy egy szélcsendes szigeten kipakolom a társaságot, aztán a Jani bácsi csónakkal jól megvadászatom. Persze az abban a pillanatban kétségessé vált, amint a háborgó mederbe értünk, mert a rá annyira jellemző nyugaltság és magabiztos pillanatok alatt eltűnt az arcáról. Hiába nyugtattam, ujjai fehérek voltak a csónak szorításától és egyre idegesebb lett. Végül kiabálva követelte, hogy azonnal vigyem ki a partra. Miután a fiatalabb kollégák sem voltak biztosak abban, hogy mit is akamk, nem volt mit tenni, visszafordultam és baj nélkül kikötöttünk. Jani bácsi jó ideig hallgatott és fehér volt mint a fal, de amikor meglátta a Holt-Tiszát, amelyben még 10 cm-nél nagyobb halat talán senki nem fogott, lévén mocsár az egész, rögtön megjött a hangja. Egy szélcsendes helyre állította az autót és komótosan előszedte kempingasz-talát, amelyre akkurátusan kipakolt egy hétre való ételt és ital, nekilátott jóízűen falatozgatni, és közben odamordult kollégáinkhoz: dob be az én botjaimat is! Amikor beakartotta bicskját, már ismét a régi volt és csak annyit mondott: – hát ezt otthon nem tudtuk volna megcsinálni!

Aztán jött a hír, hogy ágyának dőlt, és már nem fog többet felkelni. Amikor utóljára meglátogattam, már csak a szemét és a száját tudta mozgatni, egyebkét teljesen béna volt. Gondolkodni a régi módon tudott, de sem kimonálni, sem elmozdítani nem tudta, amit közölni szeretett volna. Felesége félrült volt a kimerültségtől, sírva könyörgött, hogy adjam el a vadászpuskáját, felszereléseit. Elő is vetter, olyan szeres volt, amire hosszú évek óta fáj a fogam, és akár bagóért megkaphattam volna, mert az árákról semmiféle elképzelése nem volt. Gondolkodtam is, hogy a realis mai árhoz hozzászá-molom még azt, amit pedig forintban nem lehet mérni – hogy ahányszor kezembe veszem majd, az „Öreg”-re fogok emlékezni. Aztán, miközben jobb híján babaolajjal és zsinegre kötött rongydarabokkal távolítottam el a kezdődő rozsdafoltokat, ránéztem Jani bácsira, aki sötét arccal, csendben figyelt, nagyon elszégyeltem magam. A megtisztított puskát az ágyban mellé fektettem és rátevettem béna kezét és azt kértem a feleségétől, hogy vigyer meg, nem adja el a felszerelés egyetlen darabját sem. Döbbenetes zokogás rázta meg etől Jani bácsi testét, és nagyon sokáig nem tudtam elengedni a másik kezét.

Egy hét múlva halt meg csendes megn nyugvásában, mint felesége később elmondta. Úgy érzem, megtettem a magam és kollégáim nevében azt a minimumot, amivel tartozunk egymásnak létben és halálban egyaránt.

Erdészüdvözzel:

Utóirat:

„Akit így szerettek, az tovább él az emlékekben, az erdő sóhajában, a madárdal-ban...”

Dombos Endre

Tózsér Gyula kerületvezető erdész 1991. június 7-én, 47 éves korában, tragikus körülmények köz elhunyt. Szolgálatát a karancslapujti „Karancs” Mgtsz-nél teljesítette. Több száz hektár sikeres erdőtelepítés, sokszer m3 fakitermelés kivitelezése tanúsítja szorgalmát és becsületes munkáját. Munkássága nagy mértékben hozzájárult, hogy az erdészeti ágazatot eredményes, jövődelmező területek ismerte el a termelőszö-vekezet közössége. Szülőfalujában, Karancsberényben helyezték örök nyugalomra.

Zorván Györgyné

Bogár Mihály erdész, mindenki Mihály bácsija 1991. június 30-án, életének 79. évében elhunyt. Harmincöt éven át aktív tevékenységet folytatott az erdőgazdálkodás-ban.

Mezőhegyesen kezdte szakmai munkáját mint vadőr, majd Nemeskéry Kiss Géza - híres vadász - földbirtokoshoz kerülve már erdész és vadőri kettős beosztásban dolgozott 1945-ig. Ezután az államosított erdőbirtokon szintén erdész-vadőr munkakört töltött be 1950-ig, amikor is a Gödöllői Állami Erdőgazdasághoz került, ahol 18 éven át kerület-vezető erdészként tevékenykedett. 1969. január 1-jén átlépett a Magyarórdi Arany János mezőgazdasági termelőszövetkezetbe, ahol nyugdíjazásáig, 1973-ig erdészeti üzemág-vezető beosztásban dolgozott. Egész életében az erdő és benne a vad védelmét tartotta legfontosabb feladatának. Ennek érdekében több száz hektár erdőfelújítás végrehajtásá-ban vett részt és ahol csak tette, szót emelt az erdők pusztítása, szeméttel történő elárasztása ellen.

dr. Balázs István

A MAVAD Rt. Vad- és Természetvédelmi Alapítványának Felhívása

A MAVAD Rt. ötmillió forint tőkével Alapítványt hozott létre a vadon élő állatok és természeti környezete védelmére, az ezen munkálkodó hivatásos vadgazdasági szakemberek képzésének, nemzetközi tapasztalatszerzésének elősegítésére.

Az Alapítvány Kuratóriuma, elismerve a vadászat ökológiai szükségszerűségét mindazon esetekben, amikor bármilyen okból a vadállomány szabályozására van szükség, illetve tudomásul véve, hogy a vadászat jelentősége az ökológiai szükségszerűség mellett a vadvédelmi, a környezetvédelmi, a szociológiai, az üdülési funkciókban rejlik, a vadászat etikai alapját a fauna védelmében és a készletek ésszerű hasznosításában látja, azokkal a garanciákkal, amelyeket nemzetközi egyezmények írnak elő.

Az Alapítvány Kuratóriuma magáénak vallja a vadászat és a természetvédelem nemzetközi szerveinek, egyezményeinek eszméit. Az alapítványi vagyon hozadéknak felhasználásában előnyben részesíti a magyar vadgazdálkodás nemzetközi szerepét erősítő, a nemzetközi egyezmények célját is szolgáló programokat, a vadállomány fenntartását eredményező szakképzés és tudományos munka támogatását, e területen a kimagasló pályamunkák díjazását.

Az Alapítvány nyitott. Csatlakozásra, támogatásra hívja fel a vadgazdálkodás, a természetvédelem ügyét magukénak valló szervezeteket és magánszemélyeket.

Az 1991-1993. évekre a Kuratórium szándéka:

- információs program indítása az agrár- és erdőgazdasági termelés, valamint a vad- és élőhely gondozás kapcsolatáról, elsősorban a kutatási eredményeket összegező információk közreadásának támogatásával, az Európai Gazdasági Közösség hasonló információinak hazai adaptálásával, a környezetbarát technológiák népszerűsítésével;
- adatgyűjtési és adatelemzési program támogatása a vonulóvad védelmének és állománygondozásának meghatározásához, különös tekintettel e fajok fészkelő-, pihenő- és telelőhelyének védelmére—
- csatlakozás a Nemzetközi Vadászati és Vadvédelmi Tanács (CIC) és a Nemzetközi Vadvédelmi Alapítvány (IGF) szarvas- és fácán-genetikai, illetve szürkefogoly programjához;
- ösztöndíjak megszerzése, oktatási és kutatási szakemberek részére, elsősorban a hivatásos vadász-képzés, az ökológiai módszertani kérdések és a konvertálható adatbankműködtetés tanulmányozására;
- pályadíj kiírása korszerű, ökológiai szemléletű, a nemzetközi tudományos eredményeket is közvetítő vadászati kézikönyv megírására.

A Kuratórium védnöke, tagjai és szakértői a tudomány és a szakma jeles képviselői. Azokat a közhasznú pályázatokat kívánják támogatni, amelyek az Alapítvány céljához kötődve jelentősen hozzájárulhatnak természeti értékeink, elismerten nemzetközi jelentőségű vadállományunk védelméhez.

A közhasznú pályázatok támogatásán túl a Kuratórium maga is aktívan kíván munkálkodni a vadgazdálkodás és a természetvédelem soros kérdéseinek megoldásán, javaslataival konkrétan közreműködni a távlatok megalapozásában.

A Felhívásban megjelölt témákra 1991. december 1-ig lehet pályázni, a megoldandó kérdés tartalmi, metodikai és szervezeti vázolásával, tanulmányok, füzetek, könyvek téziseivel, softwarekkel, ösztöndíjak esetén az integrációs, az adaptációs lehetőségek kifejtésével.

Az Alapítvány Kuratóriuma a pályázatok elbírálása után elsősorban pályázó személyekkel köt szerződést a feladat megoldására, egyösszegű pályázati díj juttatására. Ettől eltérő támogatásokról az Alapító Okiratban megjelölt egyéb források (céltámogatások) esetén dönt a Kuratórium.

A pályázattal kapcsolatos kérdésekben felvilágosítást ad

dr. Tóth Sándor, az Alapítvány titkára, Budapest, I., Üri u. 39. Telefon: 175-9611/142-es melléken, szeptember 1-től szerdán délelőttönként.

Az Alapítvány bankszámlaszáma: 216-23417.

Budapest, 1991. augusztus 1.

az Alapítvány Kuratóriuma

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

a Kisalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság pályázatot hirdet

VEZÉRIGAZGATÓI

munkakör betöltésére.

A vezérigazgató fő feladatai:

- az erdővagyon korszerű kezelése,
- a gazdálkodás hatékonyságának fejlesztése,
- a vállalat irányítása, szervezeti érdekeltégi, és működési rendszerének korszerűsítése.

A munkakör betöltésének feltételei:

- felsőfokú szakirányú végzettség,
- legalább 10 éves és jelenleg is fennálló erdőgazdálkodási és vezetői gyakorlat,
- nyelvtudás előnyt jelent.

A pályázat tartalmazza a pályázó

- önéletrajzát,
- az eddigi szakmai tevékenységének ismertetését,
- a pályázati feltételek meglétét igazoló okmányok másolatait,
- a megpályázott munkakörrel kapcsolatos szakmai, vezetői elképzeléseit,

*A munkakör betöltésének várható ideje:
1992. január 2.*

A pályázatot az Erdőgazdaság megbízott vezérigazgatójának címezve
1991. november 1-ig kell az alábbi címre benyújtani:

Kisalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság
9023 Győr, Corvin u. 9.
Telefon: 06-96-29-822.